



Arrest

nr. 145 083 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart op 5 november 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 8 november 2010 een asielaanvraag in.

Bij aangetekend schrijven van 13 oktober 2011 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 oktober 2011 op 26 maart 2012 onontvankelijk.

Bij aangetekend schrijven van 11 juni 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 juni 2012 op 8 augustus 2012 onontvankelijk.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 december 2013, inzake de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 april 2014 met nummer 122 997 wordt de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Bij aangetekend schrijven van 3 januari 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 10 januari 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 13 november 2014 met nummer 133 166 wordt het beroep verworpen.

De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 januari 2014 op 11 februari 2014 onontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 13 november 2014 met nummer 133 165 wordt het beroep verworpen.

Op 22 juli 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in. Op 14 augustus 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij aangetekend schrijven van 1 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de minister) neemt op 25 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 augustus 2014 op 24 september 2014 onontvankelijk. Deze beslissing, die de verzoekende partij op 13 november 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.08.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 11.2.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 3.1.2014. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 1.8.2014 (zie bevestiging arts dd.10.9.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 11.2.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde van de minister neemt op 24 september 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de verzoekende partij op 13 november 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Bevel om het grondgebied te verlaten 25.8.2014, betekend 26.8.2014."

Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

De gemachtigde van de minister neemt op 24 september 2014 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing werden een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in haar nota de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wegens gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen.

2.1.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

Het beantwoorden van de exceptie opgeworpen door de verwerende partij vergt *in casu* een onderzoek van de middelen, te meer wordt vastgesteld dat de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing, met name 24 september 2014, heeft genomen en beide beslissingen ook samen heeft ter kennis gebracht.

2.2.1. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van het haar betekende bevel om

het grondgebied te verlaten. De verwerende partij stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij en dat zij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Er kan de verzoekende partij geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers kan de verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen of dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gegeven worden. *In casu* dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

Bijgevolg moet de tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, *“de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”*, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 01.08.2014 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen:

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Verzoeker kan zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wenst het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de nieuwe aanvraag van verzoeker

Verzoeker kan zich absoluut niet akkoord verklaren met de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ en al helemaal niet met de motivering!

Immers, verzoeker diende een eerste aanvraag in op 03.01.2014, daarbij voegde hij een standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende geneesheer.

Op 11.02.2014 nam DVZ een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoeker.

Verzoeker diende gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd. 01.08.2014 die bevestigt dat de aandoening van verzoeker nog steeds zeer ernstig is.

Verwerende partij weigert dit echter te onderzoeken en verwijst naar de eerdere beslissing.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is! De eerdere beslissing erkent immers de aandoening van verzoeker.

Doch de arts-attaché achtte de aandoening niet ernstig genoeg om een ernstige bedreiging voor het leven van verzoeker te vormen en weigerde de situatie in Nepal te onderzoeken.

Nu verzoeker een tweede aanvraag indiende, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker niet alleen nog altijd ernstig ziek is, maar ook de ernst van de aandoeningen specifiek erkend wordt, weigert verwerende partij deze zelfs in overweging te nemen!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Daar waar men in de eerste aanvraag de aandoening van verzoeker erkent, doch weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, weigert men de tweede aanvraag van verzoeker in overweging te nemen omwille van het feit dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd zou zijn. Dat dit kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende: "... waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd 01.08.2014 (zie bevestiging arts dd 10.09.2014 in bijgevoegde omslag)."

Het medisch advies dat gevoegd werd, dateert echter van 16.09.2014 en ook de eerdere aanvraag dateert van een ander datum, nl van 03.01.2014.

Het is dan ook flagrant onzorgvuldig van de verwerende partij om te verwijzen naar een onbestaand medisch advies of het medisch advies dd. 10.09.2014 niet te voegen en te verwijzen naar een aanvraag dd. 01.08.2014 die in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, niet de eerdere aanvraag is, maar de huidige.

Eens te meer daar deze aangehaald wordt om de aanvraag van verzoeker niet te moeten onderzoeken. Dit is onaanvaardbaar! Heeft de arts-attaché het dossier wel bekeken? Dit blijkt op geen enkele manier uit het advies!

Dat het advies bijgevolg het gevolg is van foute veronderstellingen en de arts-attaché op zijn minst geen rekening heeft gehouden met de gevoegde stukken!

Bovendien weigerde de arts-attaché te onderzoeken of de aandoeningen van verzoeker kunnen leiden tot een mensonterende behandeling in het land van herkomst.

Een aandoening die behandelbaar is in België kan uiteraard wel een mensonterende behandeling in het land van herkomst inhouden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit niet onderzoekt!

Keer op keer dienen beslissingen van DVZ vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Hoe dikwijls dient verwerende partij erop gewezen te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst?!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende:

"[...]."

Uiteraard is de kortste weg naar een negatieve beslissing stellen dat er geen behandeling nodig is maar zowieso dient men een correct, individueel en grondig onderzoek te voeren in het dossier van verzoeker.

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"[...]."

Zelfs indien men vindt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt, dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op moment van terugkeer.

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken!

Dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en de aanvraag van verzoeker dus wel degelijk ontvankelijk verklaard diende te worden!

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt! DVZ dient de actuele beschikbaarheid te onderzoeken!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

2. Aangaande de situatie in Nepal

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Nepal.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een reden te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

"[...]."

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"[...]."

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden

beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466).

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en in het advies d.d. 16 september 2014 van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoeker werd medegedeeld en dat geacht wordt integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk is.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoeker de motieven genoegzaam kent, zodat in casu de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een advies d.d. 10 september 2014 terwijl het advies van de ambtenaar-geneesheer dateert van 16 september 2014, dient te worden opgemerkt dat de verwijzing naar 10 september 2014 een materiële vergissing betreft die evenwel geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de in de bestreden beslissing en in het advies d.d. 16 september 2014 tot uiting gebrachte motieven.

Verzoeker toont evenmin aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek, daar uit het in het verzoekschrift geuite betoog duidelijk blijkt dat hij kennis heeft van het advies d.d. 16 september 2014, dat hem in een gesloten omslag werd medegedeeld.

In tegenstelling tot wat hij wenst te laten uitschijnen, blijkt uit het administratief dossier dat de derde aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoeker wel degelijk dateert van 3 januari 2014.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

"[...]". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78.303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

De thans bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"[...]".

Verwerende partij merkt op dat niet wordt betwist en overigens niet ernstig zou kunnen worden betwist, dat zowel in de aanvraag d.d. 1 augustus 2014 als in de aanvraag d.d. 3 januari 2014 dezelfde aandoeningen worden ingeroepen door verzoeker. Er wordt ook niet betwist dat die aandoeningen het voorwerp uitmaakten van het advies d.d. 6 februari 2014 van de ambtenaar-geneesheer, opgesteld in het kader van de aanvraag d.d. 3 januari 2014.

In zijn advies d.d. 16 september 2014, opgesteld in het kader van de aanvraag d.d. 1 augustus 2014, heeft de ambtenaar-geneesheer het volgende vastgesteld:

"[...]".

Verzoeker betoogt dat hij gezien de ernst van zijn aandoening een tweede aanvraag indiende op 1 augustus 2014 die bevestigt dat de aandoening van verzoeker nog steeds ernstig is, doch laat na concrete elementen aan te brengen en aan te wijzen uit de door hem voorgelegd medische stukken waaruit zou blijken dat voormelde overwegingen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Verzoeker stelt dat zelfs indien men vindt dat hij geen nieuwe elementen aanhaalt, men de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken op het moment van terugkeer.

Hij verwijt de ambtenaar-geneesheer en verwerende partij geen onderzoek te hebben gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden, noch in het kader van de beslissing d.d. 11 februari 2014, noch in het kader van de thans bestreden beslissing.

Hij vraagt zich af hoe dikwijls verwerende partij erop gewezen dient te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Behoudens het feit dat verzoeker in zijn betoog als dusdanig erkent dat hij in zijn aanvraag d.d. 1 augustus 2014 geen nieuwe elementen heeft aangehaald, dient te worden opgemerkt dat hij met zijn betoog omtrent de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst kennelijk voorbij gaat aan het feit dat het annulatieberoep tegen de beslissing d.d. 11 februari 2014, die niet de thans bestreden beslissing uitmaakt, door de Raad werd verworpen bij arrest van 13 november 2014 (nr. 133.165).

Hij gaat met zijn betoog ter zake tevens voorbij aan het feit dat uit artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, geenszins blijkt dat verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer bij de toepassing van die bepaling een onderzoek zou moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Dergelijke plicht blijkt geenszins uit die bepaling.

Het betoog van verzoeker faalt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 7 van het Koninklijk Besluit d.d. 17 mei 2007, dient te worden opgemerkt dat die onderdeel onontvankelijk is.

In het verzoekschrift ontbreekt immers zowel een duidelijke omschrijving van die bepaling als een duidelijke omschrijving van de wijze waarop zij door de thans bestreden beslissing wordt geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten en elementen die verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer kenden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zouden hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zouden hebben beoordeeld.

Hij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het enig middel is niet ernstig.

In hoofddorde, heeft verwerende partij met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten de eer te verwijzen naar de uiteenzetting onder titel III van deze nota waaruit blijkt dat huidig beroep onontvankelijk is.

In ondergeschikte orde, en voor zoveel de Raad van oordeel is dat dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing ontvankelijk is, dient gelet op het feit dat de onontvankelijkheidsbeslissing (eerste bestreden beslissing) geenszins de door verzoeker aangevoerde bepalingen schendt en dat hij van mening is dat het bestreden bevel dient te worden vernietigd in de mate dat de bestreden beslissing wordt vernietigd, dient naar bovenvermelde argumentatie te worden verwezen, voor zoveel het bestreden bevel wordt beoogd.

In tegenstelling tot wat hij wenst te laten uitschijnen, vereist de formele motiveringsplicht geenszins dat in het bevel melding zou moeten worden gemaakt van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Het volstaat dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een duidelijke wijze worden aangegeven, hetgeen in casu het geval is.

Er worden geen specifieke middelen aangevoerd die rechtstreeks het bestreden bevel betreffen."

3.1.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk

3.1.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)”

In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 september 2014, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, stelt deze als volgt:

“(...) U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvragen d.d. 03.01.2014 en d.d. 01.08.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 01.08.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. F.A. [...] op 22.04.2013. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 03.01.2014 waarvoor DVZ op 11.02.2014 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen. (...)”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart *“wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”* Deze bewoordingen zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezige administratieve rechtshandelingen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift letterlijk als volgt: *“(...) Op 11.02.2014 nam DVZ een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoeker. Verzoeker diende gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd.01.08.2014 die bevestigt dat de aandoening van verzoeker nog steeds zeer ernstig is (...).”* Met het gebruik van de woorden *“bevestigt”* en *“nog steeds”* geeft de verzoekende partij vooreerst zelf al aan dat er op het vlak van aard van de aandoening, maar ook de ernst ervan, geen verschil is met de vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Indien de verzoekende partij van oordeel is dat de twee aanvragen van elkaar verschillen dient zij dit met concrete elementen aannemelijk te maken, wat zij in casu nalaat te doen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het advies van de ambtenaar-geneesheer dat *“het gaat om exact dezelfde aandoeningen”* kennelijk onredelijk is.

Immers, waar zij nog betoogt dat de gemachtigde melding maakt van een medische advies van 10 september 2014 en van een eerder ingediende aanvraag op 1 augustus 2014, terwijl het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar diende verwezen te worden dateert van 16 september 2014 en de eerder ingediende aanvraag dateert van 3 januari 2014, kan niet anders dan vastgesteld worden dat dit een materiële vergissing betreft, die niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Uit het advies van de arts-adviseur, dat samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd overgemaakt en waarvan de verzoekende partij kennis heeft, zoals blijkt uit haar verzoekschrift, blijkt duidelijk dat hij de aanvraag van 1 augustus 2014 met de voorgaande aanvraag van 3 januari 2014 heeft vergeleken. De vermeldingen in de bestreden beslissing doen geen afbreuk aan het advies dat genomen werd rekening houdende met de ter zake ingediende stukken.

De Raad stelt vast dat het determinerend motief van de bestreden beslissing de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde bepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet tot gevolg en volstaat als grondslag van de bestreden beslissing. De thans aangevochten bestreden beslissing doet verder geen uitspraak over de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de in het verzoekschrift geciteerde rechtspraak.

In zoverre de verzoekende partij kritiek heeft op de beslissing genomen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermag dit geen afbreuk te doen aan het determinerende motief van de thans bestreden beslissing en kan dit aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

De verwerende partij gaf op duidelijke wijze aan van oordeel te zijn dat de door haar gemaakte vaststelling dat dezelfde elementen voorliggen volstond als grondslag van de bestreden beslissing. Zij wees er zo ook uitdrukkelijk op dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren gelet op artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat enige verdere motivering zich opdrong of dat aldus de bestreden beslissing zou zijn aangetast door een onzorgvuldigheid die leidt tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat, zelfs indien men vindt dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt, men de situatie in het land van herkomst moet onderzoeken, kan de Raad enkel vaststellen dat dit ingaat tegen de bepaling van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van enige behandeling in Nepal, of enig onderzoek daartoe, is dan ook niet dienstig.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de minister niet overeenkomstig de geldende

bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.6. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

3.1.3.7. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt. Het enig middel is niet gegrond.

3.2. De verzoekende partij voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van het motiverings-, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het gelijkheidsbeginsel.

3.2.1. Zij licht, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, toe als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen vernietigen en schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.”

3.2.2. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij geen gegrond middel tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten zowel een motivering in rechte, met name de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als een motivering in feite, met name de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten: geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Voorts wordt ook uiteengezet waarom de termijn om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet tot nul dagen wordt verminderd, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd in de aangevoerde schending van de

motiveringsplicht omdat niet zou zijn verwezen naar de afgewezen regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (eerste bestreden beslissing).

Voor het overige heeft de verzoekende partij geen belang bij de aangevoerde grief, daar *in casu* het beroep tegen de eerste bestreden beslissing verworpen wordt.

Het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is ongegrond.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel zouden schenden. Deze onderdelen van het enig middel zijn dan ook niet ontvankelijk

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS